

Johannes Wolbers (65) zet na 49 jaar punt achter lange loopbaan

De man van de diepvriesmaaltijdservice stopt en zet zich voor dorpsleven in

OOSTERBIERUM – Noem de Johannes Wolbers in Oosterbierum, dan zullen de bewoners hem meteen als bewogen dorpsman, zelfs soms dorpsburgemeester en zeker iemand die veel voor het dorpsgemeenschap en kerk doet. 'Ik wol my altyd ynsette foar tsjerke en maatskippij. Dat sit yn my." Maar ook als zij hem als de diepvriesmaaltijdserviceman bestempelen, klopt het als een bus. Na 49 jaren zet hij er met oprechte trots op 16 juli een punt achter.

TEKST EN FOTO: SYBE JOOSTEMA

Na het stoppen met de diepvriesservicewerkzaamheden, gaat er van verveling geen sprake zijn. ,,It is moai dat hjir yn it doarp minsken wenje dy't meiinoar soargje wolle foar elkoar, foar it doarp, foar de tsjerke. In foarbyld. Der binne de lêste tiid gauris ûnderinoar húskes ferkocht oan jonge minsken dy't hjir graach wenje wolle. Komt soks yn hannen fan in makelaar, dan wurde dy húskes sa djoer, dat se net mear te beteljen binne foar eigen minsken." Dit past bij de dorpsman Wolbers.

Lange carrière

Op zijn zestiende begon de periode van werk al voor Johannes Wolbers. Hij startte 1 juli 1979 met de eerste baantjes. Stond met koek, banket en zoetigheid op de markt in de zomermaanden, leerde veel van een oom die ook marktkoopman was.

,,Dêrnei folge fjirtjin moannen yn militaire tsjinst. Dat fûn ik ek machtich. Dat wie yn in tiid dat offisieren Russysk leare moasten fanwegen de driging út it easten. Je hawwe it oer de kâlde oarlochstiid. Ik wie saneamd parate hofmaster, sis mar de man fan it kofje ynskinken en de horeka. Ik ha mei de offisieren ek wol meisongen yn dat Russyske brabbeltaaltsje."

Na het afzwaaien, volgden eerst klusjes bij de ZPC en de Leeuwarder Papierfabriek. Hij werd aangestoken door zwager Sies, die Ola-ijs rondbracht naar restaurants en snackbars. Het beviel de jonge Johannes Wolbers en de stap naar de diepvrieshandel van Arctica was daardoor niet zo groot.

Bedrijfdiepvriesproducten werden rondgebracht. IJspaleis was de enige concurrent, maar die verdeelde de tijd tussen de noordelijke Friese provincies. ,,Der wie genôch romte foar Arctica." Johannes Wolbers voelde zich daarin duidelijk een pionier. ,,Ik fûn it machtich en siet úteinlik 21 jier op dy IIsauto."
Het bedrijf ging mee in de vaart der volkeren, er kwam een diepvriesthuisdienst met een vijftiental auto's. Johannes Wolbers stalde eerst zijn vrieswaren bij Durk de Vries Horeca in Oosterbierum, daarna verkaste hij naar de Oriënt in Stiens met genoeg vriesruimte voor de activiteiten van Wolbers. ,,Mar der wie te min romte om de maaltyden klear te setten foar de frachtauto."

Het vriespunt voor Wolbers' producten verhuisde naar Dronrijp, waar hij een plek vond bij het bekende Friessterk. ,,Mar ek dat hold op, want dêr waard it hieltyd minder in tsjinst foar it miel fan minksen thús."

Nadat het zuidelijk bedrijf De Kruidenier uit Rotterdam in het noorden een steunpunt zocht, verplaatste de route zich naar het IJspaleis in Sint Nicolaasga, van de broers Postma. ,,Dat wie frjemd, want eins fielde dat as wurkje by ús konkurrint. Mar ik bin fleksibel en wachtte dêr ôf en koe mei de mielbesoarching de wyk yn."
Het werk van Wolbers markeert ook de veranderingen in deze branche. De broers Postma verkochten een deel van hun werk, en Wolbers schoof naar Holiday Horeca, waar ook de diepvriesmaaltijden weer in zwang kwamen. ,,Ik ha rûtes yn Noardwest-Fryslân. Eastelik is Froubuorren it fierst en myn gebiet leit yn it gebiet boppe de lijn Boalsert en Snits."
Hoewel de aanlevering vanuit een plek buiten Friesland gebeurt, ondervindt Wolbers daar niet zoveel last van. Inmiddels is hij franchisenemer geworden en worden er één of twee keer bij hem thuis diepvriesmaaltijden en producten geleverd. ,,Eins binne je in soarte fan SRV-man. Je hawwe ek noch mear produkten dy't se dan bestelle kinne. Ik fyn dat moai, je bouwe op dy manier wol in bân op mei je klanten."

Inmiddels is De Diepvriesman uit Veenendaal de eigenaar van de diepvriesmaaltijdenfabriek. ,,Ik kom ek op de eilannen. Amelân kin ik yn ien dei dwaan, Skylge en Flylân fansels net. Dan kom ik mei de moarnsboat fan de oare dei werom."

En nu? ,,Neat oan 'e hân. Dy tiid wurdt samar wer ynfuld. De famylje is groeid, we hawwe pakesizzers. En fierder is der yn Easterbierrum in hiele protte te dwaan. De Kleastertún, nije minsken fan it doarp by de mienskip bringe. Ek yn 'e tsjerke is genôch te dwaan. Dêr ha ik somtiden wol in duobaan fan diaken en tsjerkfaad."

Hobby's zijn er ook veel. ,,Ik keatste graach, mar dat giet net mear, no sit ik faak mear yn 'e organisaasje. Spitich dat de feriening der ferline jier mei opholden is. Der wienen gjin genôch minsken mear foar. – Ik sjong ek graach en no net Russysk, mar mei it Kwartettenkoar fan Hendrik van der Meer. Hy is no 81 en wol noch in rûntsje troch Fryslân meitsje."

Wolbers is er de man niet naar om stil te zitten. Echtgenote Jessy Wolbers-Visser werkt nog in de kraamzorg. ,,Geweldich dat de famylje altyd achter myn wurk stien hat, al bin ik jûns wol gauris nei myn sin te let thûskommen. Dan dit noch even en dat noch even ôfmeitsje. Dat is gelokkich better wurden."

Eén geluk, het eerste bakje koffie is 's ochtends met echtgenote Jessy altijd een mooie start van de dag geweest.

En nu start het genieten van de familie en van Easterbierrum, waar hij vanuit het Mienskipsidee graag een handje uit de mouwen steekt.

